

Felcsillanó szemek - A szerelem első látásra mítosza

Ott álltam egy rakat sráccal együtt az öltözőszekrényemnél, első napom volt abban a suliban, beszélgettünk, hát, olyan dolgokról, amikről a srácok beszélgetni szoktak. És akkor egyszer csak - arrafelé sétált az a lány...

- Abban a másodpercben tudtam, hogy ő a nekem való lány, amikor belépett az iskolába. Öregem, egyszerűen tökéletes volt. Szőke haja a vállára omlott, szemem szinte itta, ahogy csillogott rajta a fény. Olyan barna volt, mintha egyenesen a tengerpartról érkezett volna. Ráadásul az alakja... egy ilyen

hozzám hasonló tizenhét éves fiúból dadogó idiótát csinált.

- Beleestem, tiszta sor. Szerelem első látásra, érted ugye? Végül is pont nekem való volt. Kis idő kellett csak hozzá, s összehoztam egy randit ezzel a megtestesült álommal. Aztán tudod, hogy mennek a dolgok - összeházasodtunk, gyerekeink születtek, és boldogan élünk azóta is.

Ó, hát pont így történnek a dolgok, nem? Igaz szerelem. Első látásra. Csak ránézel valakire, s tudod, hogy megtaláltad a szerelmed, életed társát.

Mítosz ez is. Jó, lehet, hogy egyszer-egyszer megtörténik. De nagyon veszélyes lenne azt gondolni, hogy ezek a kivételek mutatják meg, milyen az igazi szerelem.

Mi elsősorban úgy gondolunk a szerelemre, mint egy érzésre: érzelmek áradata, remegő gyomor, csillogó szemek... De a Biblia úgy beszél a szerelemről, mint tettről, nem egyszerűen valami, amit érzel, hanem valami, amit teszel.

Sok ember azt gondolja, úgy jár a szerelemmel, mint Kolumbusz az Újvilággal. Nem is keresi, nem is gondol rá, azt' egyszer csak ott van. A Szerelem! Ennek azonban pont az ellenkezője igaz: a szerelem sokkal inkább olyan, mint törékeny virág egy kertész kezében. Elveted a magot, öntözöd, megtrágyázod, kigyomlálod mindazt, ami fenyegetheti, napokig, hetekig, hónapokig, míg végül virágba nem borul. S addig növekszik és virágzik, ameddig gondozod és öntözöd.

Azért megy tönkre annyi kapcsolat, mert sokan nem értik meg ezt, senki sincs felkészülve rá, hogy gondozza a szerelmet. Senki sem gondolja, hogy öntözni kellene az elvetett magot. Senki sem védi meg a viharoktól, amik kitépik a palántát a földből. Senki sem gondozza a talajt. Mindennek az eredményeként sok ember soha nem élvezheti a szerelmet virága teljességében.

Pál apostol is a szerelem tevékeny természetét hangsúlyozza a következőkben: „Férfiak! Úgy szeressétek feleségeteket, ahogyan Krisztus is szerette az egyházat!” Hogyan szerette Jézus az egyházat? „Önmagát adta érte... Hasonlóképpen a férfiak is szeressék a feleségüket, mint a saját testüket. Aki szereti a feleségét, az önmagát szereti. Mert a maga testét soha senki nem gyűlölte, *hanem táplálja és gondozza*, ahogyan Krisztus is az egyházat.” (Efezus 5,25.28-29; kiemelés a szerző által)

Ettől még előnhetnek az érzelmek, ha egy napbarnított szőkeség besétál. Elájulhatsz, ha a focicsapat kapitánya felfigyel rád. De ez nem szerelem. Izgalmas, persze, de nem ugyanaz, mintha tettekkel szeretnél valakit, látva, hogy szerelmek törékeny virága felnő és kibontakozik.